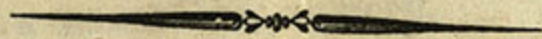

Риср IV 64.1

У Р Е Д Б А

О

СРБСКОМЪ ПРИРОЂЕНО И О ОДПУШТАНО СЕРБА
ИЗЪ НЪИНОГЪ ОТЕЧЕСТВА.

ВУКОВА ЦИТА
Др. Г. Механовић
БЕОГРАД

V. P. M. A. B. V.

320127

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

МИХАИЛЪ М. ОБРЕНОВИЧЪ
КНЯЗЪ СРБСКІЙ

СА СОГЛАСІЕМЪ СОВѢТА ОПРЕДѢЛИЛИ СМО И ОПРЕДѢЛЯЕМО

У Р Е Д Б У

О

**СРБСКОМЪ ПРИРОЂЕНЮ И О ОДПУШТАНЮ СЕРБА
ИЗЪ НЬИНОГЪ ОТЕЧЕСТВА.**

I.

О ПРИРОЂЕНЮ СТРАННЫ У СЕРБІИ.

Чл. 1.

Свакій странный, кои жели у Сербіи природити се или участникомъ права и дужностейъ отечественны Сербя постати, дужанъ ње быти, писмено се поради тога преявити кодъ Началничества оногъ Окружія, у комъ е намыслио живити.

Чл. 2.

Ако бы се странаць найпре съ тимъ потраживанѣмъ таковомъ Началничеству преявио, да му оно увѣренѣ да, да ње онъ, ако законный одпустъ одъ Државе, ков е подданикъ, донесе, доиста качество сынова нашегъ отечества подпуно получитьи, и тимъ се у овомъ природити; то ње оно пре свега дужно быти, о томъ се добро увѣрити: е ли истый странаць человекъ доброга владаня и има ли довольно иманя и начина да може у нашей Земљи живити?

А за то ње Началничество правилно потражити одъ нѣга касателне писмене и поуздане атестате, и само ако онъ такове збогъ

особиты препона ніе могао добавити, пріимит'е и сведочбу о томъ познаты му поштены людій.

Чл. 3.

Дозна ли тако Началничество, да ће странный, као човекъ освѣдочено добаръ и или имуѣ или вѣштъ и способанъ доиста моћи у нашемъ отечеству живити; онда ће му оно безъ одлаганя поискано (членъ 2.) писмено увѣренъ дати.

Свакомъ пакъ странцу, о комъ се противно томъ станъ нађе, одказа'е потражено одъ нѣга увѣренъ.

Чл. 4.

Кадъ странный на дано му увѣренъ надлежащий одпустъ, коимъ е одъ преѣшнѣга подданства законо одрѣшенъ, донесе, и съ нымъ се Началничеству на тай конаць преяви, да га у Сербско сажительство пріими; тадъ ће оно:

- а) найпре истый одпустъ одъ нѣга пріимити, а за тимъ ће
- б) учинити, да онъ ову заклетву на Сербско сажительство по закону положи и прописно му преда:

„Я, Н. Н. заклинѣмъ се свемогуѣимъ Богомъ, да ѣу као Сербскій сажитель свагда Сербскомъ Князу вѣранъ и Сербскимъ Властима послушанъ быти; да ѣу по законима и уредбама Земальскимъ савѣстно живити, и све явне теготе, кое се законо на мене налагае буду, сносити. Тако ми Богъ помогао, и тако да могу одговоръ дати на нѣговомъ страшномъ суду!“

Чл. 5.

Началничество ће како ту положену заклетву, тако и пріимлѣный одпустъ при себи, могуѣе потребе ради, задржати, а бывшему дотле странцу о томъ ће дати свидѣтельство, да ће се онъ у напредакъ сматрати и држати као прироѣеный Сербинъ, коме сва права и све дужности отечественюга сына припадаю.

Чл. 6.

Но ако бы странный надлежный одпустъ одъ Државѣ, кое е подданикъ быо, веѣъ имао, па бы се одма съ почетка съ нымъ касателномъ Началничеству преявио, да га у Србско сажительство приими; онда ће оно настояти, да се найпре увѣри о истинитости показаногъ му законогъ одпуста, а, ако потребу увиди, такође и о станю (членъ 2.), у комъ се истый странный налази, па ће после, чимъ нађе, да е и онай уреданъ и ово добро (членъ 3.) поради прирођеня нѣговога поступити, као што е у члену 4. и 5. прописано.

Чл. 7.

Свако Началничество дужно ће быти, Попечительству Внутренъи Дѣла, како когъ иностранца у Србско сограђанство приими, точанъ о томъ рапортъ доставити, какогодъ што ће и уреданъ списакъ свио прирођенаца за потребу Правительства држати.

Образъ и начинъ, коимъ ће Началничества такове рапорте и списке сачинявати и доставляти, прописанъ имъ Попечительство Внутренъи Дѣла.

Чл. 8.

Свакій рођеный Србскій сажитель, кои е безъ надлежногъ одпуста одъ свое отечествене Власти у странну Државу отиш'о и тамо у подданство ступио, како се натрагъ у Сербию врати, приим'е се и држати као правый отечественый сынъ, каквый е и быо и остао, по томе се одъ нѣга неће никако ни одпустъ изъ страннога подданства тражити.

Чл. 9.

Свакій странный, кои се безъ одпуста одъ странногъ свогъ подданства у Сербию доселио, па ступивши у грађанско отношенъ нѣны жителя, у овомъ петъ година дана тако провео буде, да за све то време ни за какву веѣу кривицу не быо судейски казнѣнъ, и да е освѣдочио да може о своемъ труду и добру живити, сма-

траће се после тога и држати као прирођеный Сербинъ, комъ и права и дужности отечественога сына припадаю, съ томъ само разликомъ, што ће онъ, доклегодъ поменутый одпустъ не добіе, само у нашемъ отечеству, а не изванъ нѣга, подпуну заштиту Србски Властїй моћи имати.

II.

О ОДПУШТАНЮ СЕРБА ИЗЪ СРБСКОГЪ САЖИТЕЛЬСТВА.

Чл. 10.

Сербинъ, кои зажели, изъ свогъ се отечества изселити, да друге кое Државе подданикъ постане, дужанъ е дати тога ради писмену просьбу Началничеству Окружїя, кога е житель.

Чл. 11.

Ако бы на то Началничество надлежнымъ путемъ нашло, да проситель или припадаюћїй му данакъ Правителству нїе измирио, или да за обштину, у којой обитава, нїе све оно учинїо, што му е по узаконѣнымъ правилама учинити валяло; то ће му оно већъ и зато съ тимъ молбу одбити, да онъ найпре свако бремя тога законогъ обвезательства са себе скине.

Чл. 12.

Но пошто се покаже, да проситель ни према Правителству, ни спроћу свое обштине никаква неиспунѣна обвезательства нема; Началничество ће за тимъ нѣгову, по обстоятелствама, као човека, кои е у народу више или манѣ радїо, желю и намѣру, или у околїни нѣговога обиталишта или и далѣ по остальымъ Окружїяма цыркуларомъ, прописанымъ путемъ, а по потреби и средствомъ Новина, објавити, и позваће у томъ све оне, кои бы што одъ нѣга имали тражити, и приимати, да се до рока, кое ће оно за добро наћи опредѣлити, поради коначногъ намиреня съ нымъ, преяве, иначе да ће познїе свако право на потраживанѣ нїино изгубити.

Чл. 13.

Ако се исто надлежно Началничество увѣри, да изселити се желећїй изъ свогъ отечества никомъ ништа нїе дужанъ, нити чимъ

законо обвезанъ, или да в онъ свако показано и осведочено поискванъ одъ нѣга или исплатомъ или вмствомъ исправно намирію; одма ће му оно писменный одпустъ изъ Србскогъ сажительства дати, и нареди'ће, да се изъ списка жителя общтине, у којой в живію, избрише, но све то топрвъ онда, пошто сва своя, коя бы имао, непокретна добра распродао буде.

Чл. 14.

О свакомъ таковомъ лицу, кое в одпустъ изъ Србскогъ сажительства узело, Началничества ће достаточанъ рапортъ Попечительству Внутренни Дѣла доставляти.

Чл. 15.

Они странни, кои бы зажелили у Београду живити, као жители Београдски, кои бы наумили у странну се Землю изселити; дужни ће быти поради нѣине намѣре Управителству вароши Београда преявити се, кое ће у томъ съ нѣима по свему онако поступити, као што в овомъ Уредбомъ за Началничества прописано.

Чл. 16.

Свакій, когъ бы вышепоменуте Власти или у предмету прирођеня или у ономъ одпуштаня изъ Србскогъ сажительства одбиле, може поради свое желѣ и просбе Попечительству Внутренни Дѣла рекурirati.

8. Априлія 1842. у Београду.

(М. П.) **Миханль М. Обреновићъ** с. р.
Князь Србскій.

За Г. Предсѣдателя, Членъ Совѣта,
Генераль-Маіоръ и Кавалѣръ,

(М. П.) **Милета Радойковићъ**.

Главный Секретаръ Совѣта,
Іованъ Стенићъ с. р.

Представникъ Княжескій,
Попечитель Иностранны Дѣла,
Генераль-Маіоръ и Кавалѣръ,

Ђорђе Протићъ с. р.

Р 19 Ср IV 64.1

закон одређен, или да е од њега повлашено и одређено посто-
јавањем од њега или повлашеном или повлашеном извршавањем извршавањем;
однак не му оно неменом одређеном извршавањем одређеном извршавањем;
даје и извршавањем да се извршавањем извршавањем, у којој е
извршавањем извршавањем, по својој тојности, пошто сва своја, као да
извршавањем извршавањем, по својој тојности, пошто сва своја, као да

О свакој творањем лини, као да одређеном извршавањем извршавањем;
извршавањем извршавањем, по својој тојности, пошто сва своја, као да

Они странама, по да извршавањем извршавањем;
извршавањем извршавањем, по својој тојности, пошто сва своја, као да

извршавањем извршавањем, по својој тојности, пошто сва своја, као да

8. Aprilis 1842. у Београду.

(M. H.) Милета М. Обреновић с. р.
Изада Српски

Представник Изада Српски
Почетник Изада Српски
Темплар-Милета и Изада Српски
Борак-Милета с. р.

